U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **N. S.,** zastoupené JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem v Brně, Bartošova 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Az 5/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2004, č.j. OAM-3282/VL-20-ZA05-2004, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2006, č. j. 36 Az 5/2005 – 25,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna soudem ustanovené advokátky JUDr. Pěvy Skýbové **s e u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 12. 2004, č.j. OAM-3282/VL-20-ZA05-2004. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl krajský soud ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobkyně ani v rámci podané žádosti o udělení azylu ani při pohovoru vedeném v průběhu správního řízení neuváděla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být v zemi původu vystavena pronásledování z důvodů taxativně uvedených v ust. § 12 zákona o azylu. Žalovaným správním orgánem bylo zjištěno a krajským soudem potvrzeno, že důvodem žádosti žalobkyně o azyl, je snaha o legalizaci pobytu v České republice poté, co jí bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Z vlasti žalobkyně odešla, protože se zadlužila a v zahraničí chtěla na dluh vydělat. Potíže žalobkyně

ve vlasti související s tím, že se věřitel jako soukromá osoba domáhal své pohledávky, byť i nevybíravými prostředky, nebyly však zapříčiněny azylově relevantními důvody, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání politických názorů. Neboť žalobkyně netvrdila žádné skutečnosti uvedené v ust. § 12 zákona o azylu, nebyl žalovaný správní orgán povinen domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žalobkyní neuplatněné a posléze k těmto důvodům činit příslušná skutková zjištění.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti ve znění jejího doplnění argumentuje důvody obsaženými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a, b) a d) s. ř. s. Napadený rozsudek krajského soudu shledává nezákonným pro nesprávné právní posouzení pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu a důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12 cit. zákona – pronásledování v důsledku neschopnosti uhradit dluhy bez možnosti obrátit se na policii, jakožto kompetentní orgán státní moci k zajištění a udržení pořádku. Předmětný rozsudek krajského soudu napadá pro vadu řízení spočívající v tom, že skutková zjištění o osobních poměrech stěžovatelky v zemi původu jsou v rozporu s rozhodnutím správního orgánu a následně soud tento rozpor svým rozhodnutím neodstranil. A dále tento rozsudek krajského soudu dle stěžovatelky trpí jinou vadou řízení, kterou spatřuje v tom, že soud porušil jednu ze stěžejních zásad řízení, neboť jednostranně vykládá zákon v neprospěch žalobkyně a nerespektuje tak rovnost stran. Stěžovatelka krajskému soudu vytýká nedostatečné zjištění faktických informací o zemi původu a nepřihlédnutí žalovaného k její těžké osobní situaci, kdy byla po manželově autonehodě v důsledku vzniklého dluhu vystavena násilnému jednání věřitelů. Současně stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Irelevancí vyhrožování ze strany soukromých osob (věřitelů domáhajících se zaplacení stěžovatelčina dluhu) jako důvodu pro udělení azylu, za situace, kdy stěžovatelka nevyužila možnosti obrátit se s žádostí o pomoc na jiné státní orgány ve vlasti, a to včetně nadřízených orgánů policie, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutí, například v rozsudku ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 24/2003 – 68, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 14. 6. 2006, č. j. 3 Azs 208/2005 – 50, www.nssoud.cz. Namítá-li stěžovatelka nedostatečná skutková zjištění správního orgánu v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, pak je zapotřebí poukázat na dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kde se jednoznačně vyjádřil k zásadě a současně povinnosti tvrzení azylových důvodů samotným stěžovatelem, a to rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikovaný pod. č. 181/2004 Sb. NSS, a rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 – 48, www.nssoud.cz. Specifickou otázkou skutkových zjištění ohledně země původu ve vztahu k zjišťování skutkového stavu při posouzení žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005 č. j. 4 Azs 300/2004 – 36, www.nssoud.cz. Námitka stěžovatelky ohledně rozporu skutkových zjištění o jejích osobních poměrech v zemi původu s rozhodnutím správního orgánu je uvedena natolik nekonkrétně, že se jí nemohl Nejvyšší správní soud zabývat. Absence zdůvodnění námitky spočívající v tvrzení, že krajský soud jednostranně vyložil zákon v neprospěch stěžovatele a nerespektuje rovnost stran, respektive neuvedení o co konkrétně stěžovatel takovou námitku opírá, znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu takto uplatněnou námitkou přezkoumat. K této problematice lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2005 č. j. 6 Ads 13/2004 - 20, publikovaný pod č. 616/2005 Sb. NSS.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátce částkou 4200 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 10. 5. 2007. Soud advokátce dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna soudem ustanovené advokátky činí 4800 Kč. Protože advokátka soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3

zákona č. 235/2004 Sb. činí 912 Kč. Zástupkyni stěžovatelky se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 5712 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. srpna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu